

Kapitel II.

Om registrering af varemærker.

Forslagets § 15, stk. 2, hjemler brug af såkaldte disclaimers, d. v. s. oplysende anmærkninger til registret til forståelse af stedfundne registreringers indhold og omfang. I praksis har sådanne oplysende anmærkninger undtagelsesvis været anvendt. Det er dog ikke tanken med denne regel, at der i noget større omfang i registret skal indføres forklarende tekstangivelser, men i visse tilfælde kan dette være formålstjenligt.

Forslagets § 16 indeholder hjemmel for indførelse af såkaldt klasseregistrering. Efter hidtil gældende lovgivning omfatter den ved registreringen opnåede varemærkeret alle arter af varer, medmindre anmeldelsen er begrænset til kun at angå bestemt angivne varer, jfr. den gældende varemærkelovs § 1. Denne regel medfører, at talrige varemærker, uden at egentlig interesse herfor er tilstede, registreres for alle varearter. Hertil kommer, at anmeldere, der ikke kan få deres mærker registreret for alle varearter, ofte anfører en unødigt vidtrækkende varefortegnelse, idet gebyret er det samme uanset fortegnelsens omfang. Herved bliver det stadig vanskeligere at få nye varemærker optaget i registret. Ved at indføre klasseregistrering, hvorefter varemærket registreres for én eller flere vareklasser, forventes registreringerne at få et langt mere begrænset omfang end hidtil, idet der sammen med klasseregistreringen vil finde en graduering sted af afgifterne, således at den grundafgift, der betales ved anmeldelsen, kun dækker registrering i én klasse, medens der betales en tillægsafgift for hver yderligere klasse, hvori mærket ønskes registreret.

Klasseregistrering anvendes allerede i Finland og i Norge. Sverige følger stort set samme praksis som Danmark, dog således at alene figurmærker kan registreres for alle varearter, medens ordmærker — modsat hvad der gælder her i landet — kun kan registreres for bestemt angivne varearter. Ligesom Danmark er Sverige imidlertid nu stemt for indførelse af klasseregistrering. Klasseregistrering praktiseres allerede i en række andre lande, bl. a. USA, England og Tyskland.

Ved bestemmelsen i forslagets § 20 indføres det såkaldte „Fremlæggelsesinstitut“, svarende til hvad der gælder i henhold til patentloven. Fremlæggelsesinstituttet praktiseres allerede i en række andre lande, bl. a. USA, England og Tyskland. Efter dette skal de anmeldte varemærker modsat hidtil gældende lovgivning og praksis, inden registrering finder sted, bekendtgøres i Registreringstidende med

adgang til inden 2 måneder fra bekendtgørelsesdagen at fremføre eventuelle indsigelser mod registreringen. Når de nyanmeldte varemærker således bringes til offentlighedens kundskab, må registreringsmyndigheden ad denne vej kunne forvente at få tilstillet de for anmeldelsens videre prøvelse fornødne oplysninger. Den omstændighed, at indehaveren af en ældre ret ikke inden indsigelsesfristens udløb får fremført sine indsigelser, medfører ikke, at han ikke senere kan søge registreringen ophævet ved dom.

Forslagets § 24 hjemler ret til uvæsentlige ændringer i registrerede varemærker, for så vidt disses helhedsindtryk ikke derved påvirkes. Reglen, der er ny, har været savnet især siden 1936, fordi varemærket ved den da stedfundne lovændring blev gjort frit overdrageligt.

Kapitel III.

Om registreringens ophør.

Forslagets § 25 indeholder en almindelig regel om den forurettedes adgang til domstolene. Efter den gældende varemærkelov kan en registrering i enkelte tilfælde også ophæves administrativt, jfr. reglen i den gældende lovs § 10, 1. stk., hvorefter handelsministeren, såfremt en registrering er foretaget i strid med visse af de i lovens § 4 indeholdte registreringsforbud, kan ophæve registreringen. Denne ophævelsesbeføjelse tager sigte på sådanne tilfælde, hvor den stedfundne registrering er i strid med offentlige interesser. De øvrige nordiske lande har principielt lagt vægt på, at stedfundne registreringer kun bør kunne ophæves ved dom, og fra dansk side har man tilsluttet sig dette nordiske standpunkt, således at den hittidige administrative ophævelsesbeføjelse, der næppe har haft praktisk betydning, bortfalder. Samtlige spørgsmål om en registrerings holdbarhed henhører herefter under domstolene.

Til supplerung af reglen i § 25 siger forslagets § 26, hvem der er berettiget til at anlægge sag til ophævelse af en stedfunden registrering. Også direktøren for patent- og varemærkevæsenet har i visse tilfælde adgang hertil.

Kapitel IV.

Særlige bestemmelser om registrering af udenlandske varemærker.

Reglerne om ikke herboendes adgang til at få registreret varemærker her i landet er ialt væsentlig